

ζόλλερν μετ' ἀγγλίδος πριγκιπίσσης ἔχαιρετίσθη μετὰ συμπάθειας, προσέθετε δέ: «Καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ αὐτοκρατορικὴ πριγκιπίσσα ἀνεδιφῶσα τὰς ἐνδομήχους ἀναμνήσεις τῆς δύναται ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπήχησιν τῶν ἐπευφημιῶν, δι' ὧν ἔχαιρετίσθη τόσον ἐνθέρμως πρὸ εἰκασιπενταετίας ἢ εἰς Βερολίνον εἰσοδὸς τῆς. Τὰ τότε ὀπωσοῦν αὐθαιρέτως γραφέντα εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ καταδείξωσι τὴν ἀντίθεσιν, τὴν ὑφισταμένην θῆθεν μεταξὺ τῆς ἀγγλίδος πριγκιπίσσης καὶ τῆς πρωσσικῆς κοινωνίας· μόνον παρά τισιν αὐλικοῖς κύκλοις ἐπιστεύθη ἡ περὶ τῆς πρόκειται ἀντίθεσις, μεταξὺ δὲ τῶν δύο συζύγων καὶ τῶν λαϊκῶν τάξεων ἡ συμπάθεια, ἡ προερχομένη ἐκ τῆς κοινότητος τῶν ιδεῶν καὶ τῶν πόθων, οὐδέποτε ἠλαττώθη. Καὶ σήμερον ἐτι ὅπως κατὰ τὸ 1858 αἱ ἰδέαι καὶ οἱ «βρεττανικοὶ» πόθοι τῆς πριγκιπίσσης συμφωνοῦσι κατὰ πάντα μὲ τοὺς ἐπικρατοῦντας παρὰ τῇ μεσαιᾷ πεφωτισμένη τάξει τοῦ ἔθνους. Ἐἴνε ἀληθές ὅτι ἡ συμπάθεια αὕτη οὐδέποτε ἐξεδηλώθη διὰ ρητῶν καὶ φανερῶν ἐνδείξεων, πλὴν δὲν εἶναι αὐταὶ ἀναγκαῖαι, ὅπως βεβαιώσωσιν ἡμᾶς περὶ τῆς πλήρους ἁμοφωνίας τῆς ἐπικρατοῦσης μεταξὺ τῶν ιδεῶν τοῦ τε πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκιπίσσης καὶ τοῦ ἔθνους.»

Ἡ πριγκιπίσσα Βικτωρία ἀπέμεινε καὶ ἐν Βερολίνῳ ὅ,τι καὶ πρότερον ἦτο, τουτέστι ἡ ἐμπειστευμένη σύμβουλος τοῦ πατρός τῆς εἰς πάντα τὰ ζητήματα τῆς πολιτικῆς, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Εἰκοσαέτις μόλις συνέτρεξε περὶ τῆς εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν ὑπόμνημα ὅπερ ὁ πρίγκιψ Ἀλφρέδος, ἔκρινεν ὡς ἔργον ἀντάξιον πολιτικοῦ ἀνδρὸς γηράσαντος ἐν τῷ σταδίῳ του. Ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῷ τοὺς καρποὺς τῶν προσπαθειῶν ἃς κατέβαλεν ὅπως ἀναθρέψῃ ἐν τῷ ἔρωτι τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν τὴν μέλλουσαν βασιλίσσαν τῆς Πρωσσίας. «Μεθ' οὐκ ἄρα χαρὰς θ' ἀναγίνωσκεις αὐτὸ τὸ ἔργον!» ἔγραφε πρὸς τὸν βαρῶνον Στόκμαρ.

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς στέφειως τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου ἐν Καινιξέβερῳ τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1861, τὸ μόνον θέμα ἐφ' οὗ οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων προθύμως ἐλεπτολόγουν ἦτο ἡ περὶ τὴν πολιτικὴν ἐμπειρία τῆς πριγκιπίσσης, ἡ δεδοκιμασμένη περὶ τὴν κρίσιν εὐστοχία τῆς. Ὁ λόρδος Κλάρενδων δὲν ἀπέκρυπτε τὸν θαυμασμόν του ἀδιὰ τὴν ὀξυδερκειαν, μεθ' ἧς ἡ Αὐτῆς βασιλικὴ Ὑψηλότης κρίνει τὴν τε ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Πρωσσίας, καὶ διὰ τὰς ἰδέας αὐτῆς ὡς πρὸς τὰ καθήκοντα τοῦ συνταγματικοῦ ἡγεμόνος.» Ὑπερηφανεύετο δὲ καὶ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν ἐξεδήλουν πρὸς τὴν πριγκιπίσσαν πασαὶ ἀνεξαίρετως τοῦ ἔθνους αἱ τάξεις, καὶ διὰ

τὴν ἐξοχὸν ὑπόληψιν ἧς ἀπῆλαυεν ἰδίᾳ παρὰ τῆ βασιλικῆς οἰκογενείας.

(*Ἐπεται τὸ τέλος)

X*.

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

IE

Τὸ φυλακτὸν τῆς μαγίσσης

Τὸ φῶς λαμπρὰς πανσελήνου προσπίπτον διὰ τοῦ ἀραιοῦ φυλλώματος τῶν πλατάνων ἠργύρου τὸ μορμυρίζον ὕδωρ καὶ ἀφύπνιζε τὰ παρὰ τὸν ἔυακα καθεύδοντα προβατα, ἀπετύπου δ' ἐπὶ τῆς λευκαζούσης περιβολῆς τοῦ κατακεκλιμένου ποιμένου ὡς κηλίδας τὰς σκιὰς τῶν ὑπερκειμένων φύλλων.

Ὁ Γιαννιὸς ἦτο τόσῳ βεβουθισμένος εἰς σκέψεις, ὥστε δὲν ἤκουσε τὸ γινώριμον βῆμα τῆς Ἀθιγγανίδος, οὐδ' ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο αὕτη. Ὁ Ἀχμέτ ἦττον ἀφρημένος τοῦ κυρίου ἀνησύχησεν ἐπὶ στιγμὴν, ἠνωρθοῦσε τὰ ὦτα, ἀλλ' εὐθὺς ἀναγνωρίσας τὴν τακτικὴν ἐπισκέπτειδα, ἠτις τοσάκις ἐφιλοδώρησεν αὐτὸν, ἔσεισε τὴν οὐρὰν—κίνημα ἐπέχον τόπον μειδιάματος—καὶ κατεκλίθη χασμηθεὶς ἐν βραθυμίᾳ.

Τὸ βῆμα τῆς νεάνιδος ἦτο βίαιον, τεταραγμένον· ἐπλησίασε καὶ ἐστάθη δύο βήματα ὀπισθεν τοῦ ποιμένου:

—Τί κάνεις τὸ χαζό; δὲν μιλάς!...

Ὁ χωρικός ἀνεσκήρτησεν· ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἀθιγγανίδος ἦτο ὅλως ἀπροσδοκῆτος, ὁ δὲ τόνος τῆς φωνῆς ἀσυνήθως ὀργίλος καὶ τραχύς.

—Δὲν ἔλεγα πὼς θάρθης....

—Ὅλα τὰ ξέρω, ὅλα! διέκοψεν ἐκείνη ἀποτόμως καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀπῆστραψαν ὑπὸ τὸ προσπεσὸν σεληναῖον φῶς.

—Τί ξέρεις; ἠρώτησε δειλῶς ὁ ποιμὴν, μαντεύων περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

—Ἐξέρω τί λογαριάζεις. Σὲ μιὰ βδομάδα θὰ μ' ἀπαρτήσης, θὰ πᾶς στρατιώτης. Τῶξερεις αὐτὸ ἀπὸ καιρὸ, πρὶν μὲ κἀνῆς δυστυχησμένη καὶ ἔρημη ὅπως μὲ κατάντησες τόρα. Τῶξερεις καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔσυρες εἰς τὰ δίχτυα μὲ τὸ ἴδιο βοτάνι ποῦ εἶχα τὴ στραβομάρα νὰ σοῦ παραδώσω ἔς τὰ χέρια σου γιὰ κακὴ μου τύχη. Αἱ! εἶπες, μιὰ παλιογούφτισσα ἐκεῖ, γλεντάμε κάμποσαις μέραις, ὡς ποῦ νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ χωριό. Κι' ἀπὲ ὕστερα, ἀπὸ δῶ πᾶν κι' ἄλλοι· δύο

χρόνια χωρισμός—περασμένα ξεχασμένα. Νὰ σου πῶ πῶς τὸ λέν αὐτὸ βωμαιϊκα; ἀτιμία τὸ λένε. Σὰν τᾶκουσα σήμερα ἔς τὸ χωρὶὸ ὀχιὰ μου δάγκωσε τὴν καρδιά. Πρῶτο ποῦ μοῦρθε ἔς τὸ νοῦ ἦταν νὰ πάρω ἕνα τσικοῦρι νάρθω τὴν ὄρα ποῦ κοιμᾶσαι νὰ σοῦ σκίσω τὸ κεφάλι. Μὰ πάλι... ἔλα ποῦ σὲ πονεῖ ἡ καρδιά μου, ἔλα ποῦ σ' ἀγαπῶ...

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς κατῆλθε βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ τόνου τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀπειλῆς καὶ ἀπέληξεν εἰς τοὺς μαλακοὺς ἤχους ἐκείσας.

Ὁ ποιμὴν βίγων ὄλος, ἄφωνος, εἶχεν ἀνεγερθῆ καὶ προσήλου τὸ βλέμμα εἰς τὴν γῆν. Ἡ Ζερμφύρα προφέρουσα τοὺς τελευταίους λόγους ἐρίφη ὀλοφυρομένη πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ Γιαννιὸς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ διηγήσῃ, δὲν εὑρίσκει λόγους παραμυθίας. Καὶ ἐκείνη ἐνηγκαλίσθη τὰ γόνατα αὐτοῦ καὶ ἀνέτεινε ἐκετικῶς τὴν κεφαλὴν. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὰς δακρυβρέκτους παρειάς.

— Δὲν θὰ φύγῃς, δὲν θὰ μὲ παρατήσῃς ἔρημη καὶ μαύρη.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ χωρικὸς εἰσίγα:

— Ἦές μου ὄχι, Ἦές μου! ἐπέμεινε αὐτὴ σείουσα τὸ σῶμα τοῦ φιλάτου.

— Μπορῶ νὰ μὴν πάω; εἶπε στεναῆζας ὁ ποιμὴν.

— Ἄν μ' ἀγαπᾶς, ἂν θέλῃς ἔμπορεῖς νὰ μὴν πᾶς, ἀπεκρίνετο συνοφρυωθεῖσα πάλιν.

— Τί νὰ κάνω; νὰ λιποταχτήσω; Καὶ τί θὰ κερδήσω με μ' αὐτό; ἔναν δυὸ μῆνους ὡς ποῦ νὰ μὲ συλλάβουν οἱ σταυρωτῆδες; χῶρια τὰ βάζα να ποῦ θὰ τραβήξῃ τὸ σπίτι μου ὄλο γιὰ νὰ μὲ μαρτυρήσουν, χῶρια ποῦ θὰ μὲ στείλουν φυλακὴν, χῶρια τὴ μουντζούρα ποῦ θὰ κολλήσω ἔς τὰ μούτρα μου.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς καὶ τὰ λές αὐτά, ἂν ἦταν ἄλλιῶς εἶχες τρόπο νὰ μὴν πᾶς στρατιώτης ὀλοτελα.

— Δὲν μου λές τί τρόπο;

— Νὰ περάσῃς πέρα ἔς τὸ τούρκικο.

— Γιὰ μίλα καλὰ! συλλογίσσαι τί μοῦ λές; Νὰ πάω ἔς τὸ τούρκικο, νὰ φύγω γιὰ πάντα ἀπ' τὸν τόπο μου, ἀπ' τὸ σπίτι μου... ντροπιασμένος, ἀτιμὸς γιὰ πάντα...

— Καὶ σπίτι καὶ τόπο βρίσκει κανεὶς σὰν ἀγαπᾶ. Δὲν θῆσαι μονάχος καὶ ἔρημος; μάννα σου, πατέρα σου, ἀδερφή σου, γιὰ ὄλα δαῦτα θᾶχης ἐμένα, σκλάβο αἰώνια. Ἀφέντης ἐσὺ κ' ἐγὼ δουλεύτρα σου.

Ὁ ποιμὴν εἰς ἄκρον συγκεκλινημένος εἰσώπα καὶ ἐθώπευε διὰ τῆς χειρὸς τὴν λυτὴν κόμην τῆς νεανίδος. Ἐκείνη δ' ἐξηκολούθησε μετὰ μικρὰν διακοπὴν:

— Ἐῆρω τί λές μέσα σου, μὴ μαγκρισμένη, μὴ ἀντίχρηστη, μὴ ἀβάφτιστή. Ἐχεις δίκιο,

μεγάλο δίκιο... μὰ ἐγὼ γιὰ σένα παρατῶ πατέρα, γενιά, πίστι, ὄλα—βαφτιζομαι καὶ γίνομαι χριστιανή.

Ὁ ποιμὴν ἀνήγειρεν αὐτὴν τέλος ἐκ τῆς ὑποτελοῦς θέσεως, ἦν ἐπέμεινε τηρούσα.

— Ἐλα νὰ καθήσομε' ἐκεῖ ἔς τὰ σκίνα καὶ νὰ μιλήσομε γνωστικά, εἶπε μετὰ τόσης τρυφερότητος, ὥστε δὲν ἀντέτεινε ἡ Ἀθιγγανίς.

Ἀποῦ δ' ἐκαθίσθησαν ἐπὶ τῶν χλοερῶν κλάδων, ὁ Γιαννιὸς ἐσυρεν αὐτὴν ἐγγύτερον καὶ κατέκλιεν ἐπὶ τῶν γονάτων του τὴν εὐμορφον κεφαλὴν τῆς νεανίδος.

Ἦτο τόσω περικαλλὴς τὴν ὄραν ἐκείνην ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ὅπερ προσέπιπτε δαψιλῆς ἐπὶ τὴν περιαλγῆ μορφὴν καὶ ἀντηνακλάτο ἐντὸς τῶν μεγάλων ὑγρῶν ὀφθαλμῶν!...

— Ἄκουσε, ἀγάπη μου, τί πόνο μου κάνει ποῦ θὰ χωρισθῶ ἀπὸ σένα ἕνας θεὸς τὸ ξέρει. Ὅσαις φοραῖς μὲ εἶδες σεκλετισμένον, τί ἄλλο εἶχα ἔς τὸ λογισμό μου παρ' αὐτό; Τίποτε δὲν σοῦ μολόγησα καὶ κάθε ποῦ μ' ἀρώταγες εὑρίσκα κατὶ ψέμμα. Δὲν πήγαινε τὸ στόμα μου νὰ τὴν πῆ τὴν ἀλήθεια, τὴν πικρὴ ἀλήθεια, ποῦ θὰ στάλαζε σὰν φαρμάκι ἔσθην καρδιά σου. Ἐλεγα μὲ τὸν νοῦ μου: γιὰ τί τάχως νὰ τὸ μάθῃ ἀπ' τὰ τόρα, γιὰ τί νὰ βάλῃ κ' αὐτὴ τ' ἀγκάθι πῶχω γὰρ ἔσθ' ὁ λογισμὸς; Ὅσο περνᾶν ἡ μέραις της χωρὶς ἐννοια, κερδεμένη εἶνε, τῆς φτάνουν ἔσας θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ καὶ ἔμπροστά... Νὰ γιὰ τί δὲν σ' τῶπα τόσον καιρὸ. Ἐφταιζα;...

Εἶπε ταῦτα μετὰ τόσης πειστικότητος καὶ ἀπέτεινε τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν μετὰ τοιοῦτου τόνου ὑποταγῆς, ὥστε ἡ Ζερμφύρα ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐφίλησεν αὐτόν.

— Καλὰ, εἶπε ἀνυπομόνος, μὰ τόρα τί θὰ γένη; Τί ἔμπορεῖ νὰ γένη;

— Νὰ μὴν πάω στρατιώτης εἶνε πρᾶμμα ποῦ δὲν περνᾶ ἐπ' τὸ λογισμό μου.

Τὰ δάκρυα τῆς νεανίδος ἤρχισαν νὰ κυλιῶνται ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐν σιγῇ.

— Μὴν κλαῖς πάλι καὶ μοῦ σπαράζεις τὴν καρδιά. Ὁ χωρισμὸς δὲν εἶνε θάνατος, μόνον τὰ βρονὰ δὲν σμίγουν. Θὰ πάω καὶ θὲ νάρθω μὲ τὸ καλὸ. Δυὸ χρόνια τί εἶνε: Περνοῦν καὶ φεύγουν καὶ δὲν ματᾶρχονται ἔπισω.

— Δυὸ χρόνια! εἶπε μάτην προσπαθοῦσα νὰ καταστείλῃ τοὺς λυγμούς, ποῦ θὰ γυρίσῃς νὰ μὲ ματαῖδῃς ἐσὺ ἔς δυὸ χρόνια! θὰ πᾶς ἐκεῖ ἔσταις μεγάλαις πολιτείαις, θὰ ἰδῇς ἄλλον κόσμον, θὰ πάρῃ ὁ νοῦς σου ἄερα τὴν παλιότσιγγανα! θὰ πῆς μὲ σιχαμὸ.

— Νὰ μὲ θάψουν ζωνταγὸ ἂν τὸν πῶ ποτὲ τέτοιο λόγος! Ἐμπορεῖ νὰ γεννήθῃς Τσιγγάνα; αὐτὸ δὲν εἶνε φταιξίμο δ' ἐκείνου—μ' ἄς ἔρθῃ νὰ μετρηθῇ μὲ σένα κάθε χωριανὴ ἔς τὴν ἐμορφίαν

καὶ ἴστην καρδιά. Ἐνα θὰ λογαριάζω σὰν θά-
μαι ἴς τὸ ταχτικό: πότε νὰ περάσουν τὰ δυὸ
χρόνια νᾶρθω νὰ ματασμιζοῦμε πάλι. Μὲ τὴν
ὑπομονὴ ὅλα γέγονται, λέ' ἡ παροιμία, μόνον
τοῦ σπανοῦ τὰ γένηα δὲν γέγονται. Ὁ Θεὸς θὰ
μᾶς φωτίσῃ τί θὰ κάνουμε τότες...

— Χρυσᾶ εἶνε τὰ λόγια ποῦ μοῦ λές, μὰ
κύττα νὰ μὴν τὰ ξανεμίση ὁ ἀγέρας.

Ἐσπόγγισε διὰ τῆς χειρίδος τοὺς ὀφθαλμούς
καὶ ἐγερθεῖσα ἔστη πρὸ τοῦ ποιμένου. Ἐσταύρω-
σε τοὺς βραχίονας καὶ προσητένησεν αὐτόν.

— Ὁ, τι κι' ἂν γίνῃ, ἓνα μὴν ἀλησιμονᾶς: τὸ
θέλησες καὶ δέθηκες μαζίμου ἴς τὰ σίδηρα τῆς
ἀγάπης. Ὅταν σ' τῶδωκα σ' τὸ ξήγησα πα-
στρικά καὶ ξάστερα, σούπα μὴν κάνης καμμιὰ
κουτουράδα καὶ βροντήσης ἔπειτα τὸ κεφάλι
σου ἀπὸ κατὰ ἦς. Ἄλλη γυναῖκα δὲν ἔμπορεῖς
νὰ ζυγώσης ἴς αὐτὸ τὸν κόσμο, ὅσο εἶμαι ζων-
τανήγῳ. Ἄν ἀπλώσης τὰ χέρια σου ν' ἀγκαλιά-
σης ἄλλο κορμὶ, τὰ χέρια σου θὰ ξεραθοῦν. Ἄν
ἀπλώσης τὰ χεῖλια σου νὰ φιλήσης ἄλλο στόμα,
τὰ χεῖλια σου θὰ γενοῦνε στάχτη! Κι' ἂν θάλη
μὲ τὸ νοῦ της ἄλλη γυναῖκα νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ
τὰ μένα, φίδι ποῦ τὴν ἔφαγε.

Τοὺς λόγους τούτους ἀπήγγελλε βραδέως καὶ
διὰ φωνῆς ἐνεχούσης προφητικόν τι κῦρος· καὶ
περιέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεκίνει τοὺς βρα-
χίονας, ὡσεὶ ἐτέλει μαγείας, ὡσεὶ ἐπεκαλεῖτο
τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως εἰς ἀρωγὴν. Ὁ δὲ ποι-
μὴν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὑπερφυσικῶν ἐκείνων ἀ-
πειλῶν ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν ῥιγῶν καὶ λάθρα
ἔσταυροκοπήθη ὁ παλαιὸς αὐτοῦ φόβος πρὸς
τὴν γόησσαν ἀνεγεννάτο.

— Κακὰ ἔμπλεξα μ' αὐτὴ τῇ διαβολογυ-
ναῖκα, εἶπεν καθ' ἑαυτόν, καλὰ ὕστερνά.

Ἡ ἀθιγανὴς ἐκάθισε πάλιν πλησίον τοῦ χω-
ρικοῦ καὶ ἐκλίνε πρὸς τὸν ὦμον αὐτοῦ τὴν κεφα-
λὴν στεναζάσα.

— Καὶ πότε θὰ φύγῃς; ἠρώτησε διὰ φωνῆς
τρομάδους.

— Στῆς τριάντα ἂν θέλῃ ὁ θεὸς περνάει τὸ
παπόρι ἀπὸ τοὺς Ὠρεοὺς. Θὰ φύγουμε παρέα κι'
ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ τοῦ Κουρμπάτζι, ἀπ' τοῦ Γερα-
κιοῦ, ἀπ' τὰ Ἑλληνικά. Στὴν πρώτη τοῦ Τρυ-
γητῆ πρέπει νᾶμαστε ἴς τὴ Χαλκίδα.

— Πᾶ νὰ πῆ ἔξῃ ἡμέραις ἔχουμε μονάχα, εἶ-
πε κινούσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ
σφιγγούσα τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου. Ποῖός ξέρει ἂν
θὰ ματαῖδωθοῦμε πλειά. Ταχυνὸ θὰ πάω μὲ τὸν
ἀφέντι μου ἴς τ' Ἀσμίνη γιὰ δουλειά... Ἐμπορεῖ
καὶ νὰ λείψω δυὸ μερόνυχτα. Ἄπ' ἔρχεται τῆς
ἀγίας Παρασκευῆς τὸ πανηγύρι· θάσαι ἴς τὸ
χωριό. Κᾶποιος κρυφὸς λόγος μοῦ λείει ἴς τὴν
καρδιά πῶς δὲν θὰ ματασμιζοῦμε πλειά...

Ἐκρυψε τὴν μορφήν εἰς τὸ στῆθος τοῦ ποι-
μένου καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ. Ὁ Γιαννιὸς

ἔστενοχωρεῖτο· τὰ γυναικεῖα δάκρυα ὑποφέρο-
νται ὅταν δὲν διαρκοῦσιν ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ὅταν
ἐπαναλαμβάνωνται δις καὶ τρίς καὶ ρέουσιν ἀ-
τελείωτα!... Καθίστανται πληκτικὰ πλέον ὡς
αἱ βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου.

Ὁ ποιμὴν ἐκ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ πείρας εἶχε
διδασθῆ ὅτι, ἂν ἐδοκίμαζε νὰ τὴν παραμυθήσῃ,
ἡ βροχὴ τῶν ὀφθαλμῶν θὰ καθίστατο ῥαγδαιο-
τέρα· εἰσήγησε λοιπὸν ἀναμένων τὴν ἀποκατά-
στασιν τῆς αἰθρίας. Ὅταν ἔπαυσαν τέλος οἱ
σπασμῶδεις λυγμοί:

— Δὲν θὲ νᾶρθῃς ἴς τὸ πανηγύρι μὲ τὸν ἀφέν-
τη σου; ἠρώτησεν ἐκεῖνος γιὰ σίγουρα θᾶρθη
μὲ τὸ Γυφτόγιαννο.

Ὁ Γυφτόγιαννος οὗτος ἦτο ἀθιγανὸς βαπτι-
σθεις καὶ ἀποκατασταθεις ἐν τῷ χωριῷ Κουρ-
μπάτσι, ἔχων γυναῖκα χριστιανὴν καὶ τέκνα καὶ
καλλιεργῶν ἀγροὺς ὡς πάντες οἱ χωρικοί. Δὲν
ἐλησμόνει ὅμως τὴν παλαιὰν τέχνην τοῦ μου-
σικοῦ καὶ εἰς τὰς πανηγύρεις ἐφοῖτα φέρων τὸ
μέγα τύμπανον ἐπ' ὤμων καὶ τὸν ὀξύαυλον ἐν
τῷ κόλπῳ.

— Θέλεις νᾶρθω; εἶπε μειδιῶσα καὶ διὰ
τρόπου παιδικοῦ ἢ νεανίς.

— Τί ῥώτημα εἶν' αὐτό;

— Δὲν σκιάζεσαι;

— Ἀπὸ τί;

— Μὴ σὲ ματιάσω πάλι καὶ πέσης ἴς τὸ χο-
ρό! Καὶ ἐγέλα ἀπομάσσουσα διὰ τῆς ἐρῶ-
κωμένης ποδιᾶς τὰ δακρυβρεκτα βλέφαρα.

— Καθὼς μὲ κατάντησες ἐσὺ τὸρα δὲν ἔχω
πλειὰ νὰ φοβηθῶ χειρότερο! Ἀπεκρίνετο βε-
βαιασμένως μειδιῶν ὁ βοσκός.

— Ἀπὸ μένα ποτὲ δὲν εἶχες φόβο, μ' ἀπ'
τὸν ἄλλο κόσμο, ἀπ' τὰ κακὰ τὰ μάτια ποῦ θὰ
σὲ ἰδοῦν μέσ' ἴς ταῖς μεγάλαις πολιτείαις ἀπ'
αὐτὰ νὰ φοβάσαι.

— Ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε.
Ἐκεῖνο ποῦ ἔμπορεῖ νὰ πάθω εἶνε νὰ μὲ φάη
κανένα βόλι, νὰ μὲ εὔρη καμμιὰ μαχαίριά.
Στρατιώτης θὲ νᾶμαι — πόλεμο δὲν θᾶχομε,
μὰ λέω ἴς κανένα καυγᾶ, ζε τίποτε ἐκλογαίς...

— Θεὸς νὰ σὲ κάνω γῶ νὰ μὴν ἔχῃς φόβο,
οὔτε ἀπὸ ἴματι, οὔτε ἀπὸ ἀρρώστια, οὔτε ἀπὸ
βόλι, οὔτε ἀπὸ μαχαίριά;

— Νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρῃς τᾶθάνατο νερό,
αἶ; Καὶ ἐκάγχασεν ὁ ποιμὴν.

— Μὴ γελᾶς, εἶπε σοβαρῶς ἡ Ἀθιγανίς.
Πάρ' αὐτὸ τὸ μαῦρο φυλαχτό! καὶ διανοίξασα
τὸ περιστήθιον ἔδειξεν ἐπὶ τοῦ εὐπαγοῦς αὐτῆς
κόλπου μέλαν τι μικρὸν πανίον τρίγωνον συνεῖ-
ραμμένον ὡς σακκίδιον καὶ ἀνηρητημένον ἀπὸ
τοῦ τραχήλου διὰ πεπλεγμένων τριχῶν.

Ὁ δεισιδαίμων ποιμὴν ἐδίστασε ν' ἀπλώσῃ
τὴν χεῖρα. Ἡ Ἀθιγανίς ἐπέμεινε.

— Πάρ' το σοῦ λέω!

Καὶ ἀφήρσεν αὐτὴ τὸ φυλακτὸν καὶ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ἀνήρτησεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ποιμένος καὶ ἔκρυψεν αὐτὸ εἰς τὸ στῆθος του. Ὁ ποιμὴν ἠσθάνθη τὸ ἐγκόλπιον θερμὸν ἐκ τοῦ στήθους τῆς Ἀθιγγανίδος καὶ ἐφρικίασεν.

— Ἄκου νὰ ἰδῆς τί εἶνε τὸ φυλακτὸ πού σου δώσα καὶ τί ἀξίζει. Ἡ μάνα μου ἦταν μαστόρισα 'εἰς τέτοια. Ἦξερε τέχναις καὶ τέχναις 'μποροῦσε μὲς 'εἰς τὸ νερὸ νὰ σὲ κάνη νὰ ἰδῆς πράγματα τοῦ ἄλλου κόσμου, καὶ κατέβαζε τὸ φεγγάρι, σπαρταριστὸ καὶ 'ματωμένο. Ἐκεῖνη τὸ μαστόρευε τὸ φυλακτὸ σὰν ἤμτανε δὴ ἄλλο χρόνων καὶ μοῦ τὸ κρέμασε 'εἰς τὸ λαϊμὸ νὰ μὲ φυλάξῃ. Σὰν ἔγεινα μεγαλύτερη καὶ ἔνοιωθα ἀπ' τὸν κόσμον, πολλὰς βολαῖς μοῦ ζήγησε γιὰ τὸ φυλακτὸ καὶ πρὶν νὰ ξεψυχήσῃ ὑστερὸς τῆς λόγος ἦταν 'εἰς μένα: Ἀπ' ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου 'εἰς φυλάει τὸ φυλακτὸ, μόνο ἓνα εἶνε πού δὲν 'μπορεῖ νὰ σὲ φυλάξῃ, τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης πού σοῦχω δομένο. Ἐκεῖνο εἶνε δυνατώτερο κι' ἀπ' τὸ φυλακτὸ. Ἔτσι εἶπε ἡ μάνα μου κι' ἀληθινὰ βγήκαν τὰ λόγια τῆς.

— Καὶ τεῖνε μὲς 'εἰς τὸ φυλακτὸ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννιός, ἀπ' ἑνὸς μὲν φρίττων ἐπὶ τῇ ἀφηγήσει τῆς Ἀθιγγανίδος, ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου ὑπὸ περιεργείας κινούμενος, ὡς ὅλοι οἱ εὐπιστοί.

— Τί εἶνε μέσα; Τῆς κουκουβάγιας τὰ ματοσίνορα, τῆς νυφίτσας τὸ δόντι, τῆς νυχτερίδας ἡ καρδιά, τοῦ σκαντζόχερα ἡ γλώσσα, τοῦ νυχτοκόρακα τὸ νύχι..

Ἄστροπελέκι τούρανου καὶ πίσω ἀπὸ τὸν Ἄδη
Τὰ δύο μὲξῆ τὸ γέννησαν 'εἰς τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη περὶ τῶν συστατικῶν καὶ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς τοῦ φυλακτοῦ δὲν ἐνεθάρρυνε ποσῶς τὸν ποιμένα, τὸ δὲ ἐπιχυθὲν ἤδη σκότος ὡς ἐκ τῆς δύσεως τῆς σελήνης ἐπέτεινε τοὺς φόβους αὐτοῦ. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἀνὰ τὴν ὄχθην τοῦ ρύακος σειρὰν φανταστικῶν πλασμάτων καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ πλέον τὴν παρκαθημένην κόρην τῆς φοβερῆς μαγίσσης. Τὸ κατάρατον ἐγκόλπιον ἔκαιε τὰ στήθη του ὡς ἀνημέμενος ἀνθρώπος.

Ἡ Ἀθιγγανὶς ἠγέρθη ἄφωνος, μυστηριώδης καὶ ἀνευ ἀποχαιρετισμοῦ ἔφυγε δρομαία. Ὁ ποιμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τινα λεπτά. Εἶτα ἔστυρεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ φυλακτὸν τῆς μαγίσσης, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ παρέσυρε καὶ τὸν μικρὸν βαπτιστικὸν σταυρὸν του. Σφίγγας ἐν τῇ παλάμῃ τὸ ἱερόν κειμήλιον ἀνεθάρρυσεν.

— Ὁ Οὐρανὸς κι' ὁ Ἄδης ἐψιθύρισε. Καὶ ἀπέριψε τὸ μέλαν φυλακτὸν καὶ ἤγγισε διὰ τῶν χειλέων τὸν ἐπάργυρον σταυρὸν.

Ἐνδὸς δ' εἰς αἰφνιδίαν σκέψιν:

— Ὅχι, εἶπε, δὲν πρέπει ν' ἀφίσω τοῦ διαβόλου τὰ καμώματα ἔτσι 'μπορεῖ νὰ φέρουν

κακὸ 'εἰς κανέναν. Φλόγα τὸ γέννησε, φλόγα νὰ τὸ φάῃ.

Καὶ μετὰ πυρετώδους ταχύτητος συνέλεξε ψηλαφητὴ ξηρὰ ξυλάρια ἐν ἀφρονίᾳ κείμενα ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ρύακος καὶ ἤναψε ταῦτα διὰ τῶν πυρεκβόλων ἐμφυσῶν. Ἦρπασεν εἶτα τὸ φυλακτὸν καὶ ἔριψεν αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ. Ἀλλ' εὐθὺς ἔπεσε κατὰ γῆς μικροῦ δεῖν τυφλωθεὶς τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο φιλοτέχνημα ἐξεπυρσοκρότησε καὶ ἡ μικρὰ πυρὰ ἐσκορπίσθη σβεσθεῖσα.

Προφανῶς πυρίτις ἢ ἄλλη τις ἐκρηκτικὴ ὕλη ἦτο μειγμένη ἐν τῷ φυλακτῷ, ἀλλ' ὁ δεισιδαίμων ποιμὴν οὐδ' ἐζήτησε κἄν ἵνα εὕρη τοιαύτην ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου ἦτο ἀπλοῦστατα διαβολικὸν κατασκευάσμα!

Παρήλθεν ὥρα πολλὴ πρὶν ἢ τολμήσῃ ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν ὁ Γιαννιός, ἀλλὰ καὶ ὅταν μετὰ δειλίας ἔστρεψε περίξ τὸ τεθαμβωμένον βλέμμα, ἔκρυψεν εὐθὺς πάλιν τὴν μορφὴν ἐντὸς τῶν βραχιόνων καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ συνεχροῦντο ἐκ τοῦ τρόμου. Διατί;

Δαίμονες μαῦροι καὶ λευκὰ φάσματα περιεστοιχίζον αὐτόν.

Μόνον ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ ὄχρον λυκαυγὲς διεδέξατο τὴν μέλαιναν νύκτα ἠγέρθη τρίβων τὰ βλέφαρα. Καὶ ἐπίσθη τότε ὅτι οἱ μαῦροι δαίμονες οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ πωγωνίαι τράγοι, τὰ δὲ λευκὰ φάσματα πρόβατα ἀθῶα.

Ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ φυλακτοῦ ἐντύπωσις ἔμεινεν ἀνεξάλειπτος καὶ ὁ τόπος αὐτὸς τοῦ συμβάντος τοιαύτην αἴσθησιν ἐνεποιεῖ εἰς τὸν ποιμένα, ὥστε ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῆ ὀδηγῶν τὸ ποιμνιον πρὸς τὸ χωρίον.

ΙΓ'

Ἡ ἀναχώρησις

Ὁ Γιαννιός ἀνεχώρησεν ἐκ Γουβῶν τὴν νύκτα τῆς 29 ἰουλίου. Ἡ μήτηρ προέπεμψε τὸν υἱὸν μέχρι τῶν συνόρων τοῦ χωρίου καὶ μετὰ τρυφεροῦς ἐναγκαλισμοῦ ἐπανῆλθε κλαίουσα εἰς τὸν ἔρημον οἶκον. Ὁ πατὴρ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ συνώδευσαν αὐτόν εἰς Ὄρεους. Μόνος ὁ γέρον Καρανίκος ἔπαινε τὸν ὄνον τοῦ Λουκά, οἱ τρεῖς υἱοὶ εἶποντο πεζῇ καὶ ἐβάδιζον σιωπηλοὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ὁ νεανίας δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὴν Ἀθιγγανίδα κατὰ μόνας. Εἶχεν ἔλθῃ αὕτη εἰς τὴν διήμερον πανήγυριν τοῦ χωρίου, ἀλλ' ἐκεῖ ἐν μέσῳ τόσου πλήθους μόνον βλέμματα ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς καὶ τινας τυπικοὺς λόγους. Μετὰ δὲ τὴν πανήγυριν ἔμεινε διαρκῶς ἐν τῷ χωρίῳ, τοῦ πατρὸς μισθώσαντος παιδὰ φύλακα τοῦ ποιμνίου. Μεθ' ὅλους τοὺς φόβους, οὗς ἐνέπνεεν αὐτῷ ἡ γόησσα καὶ τὴν διηνεκῆ ἀνησυχίαν ἐπὶ τοῖς ἀρρήκτοις δεσμοῖς, ἄτινα συνέδενο

ἔσχει τὴν τύχην του πρὸς τὴν τύχην ἐκείνης, ἀλλ' ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καθ' ἣν ἔφερε τὸ βῆμα μακρὰν, ἠσθάνετο πόνον ἄρρητον ἐπὶ τῷ χωρισμῷ. Ἀνελογίζετο τὰς ὥρας, ὅσας διῆλθε μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς νυκτός, ἐνεθυμείτο τὰς πλήρεις χάριτος παιδιάς, τὰ περιπαθῆ φίληματα, τὰ πικρὰ δάκρυα τῆς ἀθιγγανίδος καὶ ἐν ἐπαρῇ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς μ' ἀγαποῦσε !

Ἐκ τῶν συλλογισμῶν τούτων ἀπεσπάσθη ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ Φωκίωνος :

— Μι' ἀλεπού ! ἐφώνησε δεικνύων πέραν ἀλώπεκα διασκελίζουσιν τὸν θερισμένον ἀγρόν.

— Ἡ κερά Μαριὰ μὲ τὸ φεγγαράκι μου βγήκε παγὰνα γιὰ κἀνα π'λί ! προσέθηκεν ὁ Λουκάς.

— Τὸ λέει κ' ἡ παροιμία, βλέπεις, φεγγαράκι γιὰ κλειψιά ! εἶπε καὶ ὁ γέρον Καρανίκος ἐπιστραφεὶς καὶ τύψας ἅμα διὰ τῆς ράβδου τὰ ὀπίσθια τοῦ ὄνου.

Καὶ ἡ σιωπὴ ἀποκατέστη πάλιν.

Ὅτε διήρχοντο πλησίον τοῦ χωρίου Βυστρίτζας, ἤκουσαν τὰς ἐωθινὰς λαλιάς τῶν πετεινῶν.

— Κοντεῦν νὰ φέξῃ, εἶπεν ὁ γέρον, καὶ καμμιά φορὰ τὸ παπόρι περᾶ ταχυνὸ, ταχυνὸ. Καὶ ἔτυψεν ἐπανειλημμένως τὸν ὄνον :

— Αἶ, μωρὲ ἀκαμάτη, πάρ' τὰ στραβοπόδαρά σου ! Τί μου περπατᾶς ὅταν καραβᾶς ! ...

Καὶ ὅμως ἦτο νύξ ἔτι ὅτε ἀφίκοντο εἰς Ὀρεοῦς. Ἐδεσαν τὸν ὄνον ἀπὸ τινος στύλου καὶ εἰσῆλθον εἰς παντοπωλεῖον, οὗ ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καὶ τὸ ἐσωτερικὸν ἐφωτίζετο ὑπὸ φανοῦ ἀνηρητημένου διὰ σχοινίου ἀπὸ τῆς ὀροφῆς. Τέσσαρες λεμβοῦχοι περὶ τετράγωνον τράπεζαν ἐχαρτοπαίκτου ὑπὸ τὸ θολὸν ἐκεῖνο φῶς, ὅπερ καθίστα θολώτερον ὁ καπνὸς τῶν σιγάρων. Καταβεβλημένοι ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, οὐδ' ὠμίλου, οὐδ' ἔχειρονόμου βιαίως, ὥστε ἡ παρουσία των οὐδόλως ἀνησυχεῖ τὸν ὕπνον τοῦ καταστηματαρχοῦ, κλίνοντος τὴν χονδρὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν φιαλῶν ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ κυλικείου, καὶ τινος ζυμωμένου ἐξηπλωμένου ἐπὶ δύο συνεχόμενων τραπεζῶν καὶ αὐλοῦντος διὰ τῶν ῥωθῶν ὡς τρεῖς ἄσκαυλοι.

Οἱ χωρικοὶ εἰσελθόντες ἐχαιρέτισαν τοὺς λεμβοῦχοις καὶ ὁ Καρανίκος πλησιάσας ἠρώτησε :

— Πότε θὰ περάσῃ τὸ παπόρι ;

— Σὲ δύο τρεῖς ὥραις, ἀπεκρίνατο εἰς τούτων ὁ πρεσβύτατος, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῶν χαρτίων του.

Ὁ παντοπώλης ἀφρυνισθεὶς ἐκ τῆς συνομιλίας ἠγέρθη χασμάμενος καὶ τανύων τὰ μέλη ἵνα ἐρωτήσῃ τί ἐπεθύμουν νὰ πῶσιν οἱ ἄρτι ἀφικόμενοι, οἵτινες εἶχον ἐγκαθιδρυθῆ περὶ τράπεζαν ἀποθέντες τὰς ἀποσκευὰς.

— Αἶμ, τί ἄλλο ; καφέ, εἶπεν ὁ γέρον συμ-βουλευόμενος διὰ τοῦ βλέμματός τοὺς υἱούς. Καὶ ἀφοῦ ἐκείνοι κατένευσαν ἐν σιγῇ : τέσσαρου βαρεῖς καὶ γλυκεῖς, προσέθηκε.

Ὁ Γιαννιὸς τὸ πρῶτον νῦν ἤρχετο εἰς Ὀρεοῦς καὶ περιειργάζετο τὸ εὐρὺ παντοπωλεῖον, ὅπερ τοῦτο εἶχε τὸ ἰδιόρρυθμον ὅτι ἦτο πλήρες στάμνων καὶ λαγῆνων καὶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἔτι ἐν πλήθει ἀμέτρῳ ἀνηρητημένων ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν πελατῶν.

— Τᾶλλα παιδιὰ δὲν ἴφνηκαν ἀκόμη, εἶπεν ὁ Φωκίαν ῥοφῶν μετ' ἀπολαύσεως τὸν καφέν.

— Ὅπου κ' ἂν εἶνε θᾶρθουν, ἐμεῖς παραβίασθήκαμε, εἶπεν ὁ Γιαννιός.

— Ὅπου θὲ νὰ ταξειδέψῃ τοῦ περιγυαλιῦ καθίζει, ὑπέλαθεν ὁ γέρον θῶπείων τὸν μαῦρον γάτον τοῦ παντοπωλείου, ὅστις προσετρίβετο εἰς τὰς μαλλίνας περικνημίδας του.

Μετ' οὐ πολὺ ἦλθον καὶ οἱ ἄλλοι κληρωτοὶ ἐκ τῶν χωρίων ὑπὸ τῶν οἰκειῶν προπεμπόμενοι καὶ συνηθώθησαν πάντες οἱ χωρικοὶ ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι καὶ τὸν καφέν ἠκολούθησαν κεράσματα οἴνου καὶ βρακῆς. Τὸ γαλακτώδες φῶς τῆς ἡούς εἰσήρχετο νῦν διὰ τῆς θύρας καὶ τῶν θολῶν ὑελωμάτων τῶν παραθύρων καὶ τοῦ φανοῦ τὸ ἔλαιον ἐκαίετο ἀνωφελῶς. Καὶ ἄλλοι χωρικοὶ ἦλθον καὶ ἐκ τοῦ Ἐπροχωρίου ἐφ' ἀμαξῶν ὁ πρᾶκτωρ τῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας καὶ δύο τρεῖς ἔμποροι, καὶ τοῦ πρὸ μικροῦ ἡμεροῦντος παντοπωλείου ἀντήχουν νῦν αἱ στάμνοι καὶ αἱ λάγηναι ἐκ τοῦ θορύβου καὶ τῶν φωνῶν.

Ὁ νέος χωρικός ἐξῆλθε μόνος τοῦ παντοπωλείου. Ἡ συνήθως ἔρημος ἀκτὴ τῶν Ὀρεῶν ἦτο πλήρης ζωῆς καὶ κινήσεως τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ ἀτμοπλοίου. Ὑπαίθριοι πωληταὶ εἶχον ἐγκαθιδρυθῆ φωνάζοντες καὶ κωδωνίζοντες τοὺς ζυγούς. Ἐδῶ κρεοπώλης ἐκδέρων μόσχον ἀνηρητημένον ἀπὸ δένδρου, ἐκεῖ ἀρτοπώλης κενῶν ἀπὸ σάκκου μικροῦς ἀζύμους ἄρτους, καὶ ὀπωροπῶλαι πολλοὶ συνιστῶντες τὰ ἐξοχα χειμωνικὰ τῶν Ὀρεῶν, τὰ μωσχάτα σταφύλια τοῦ Ἐπροχωρίου, τὰ εὐώδη ἄπια τῶν Γουδῶν.

Τὸ πᾶν εἶχε πανηγυρικὴν τινα ὄψιν μετέχον δὲ τῆς ὀχλοβοῆς καὶ τὰ ζῶα ἔτι : οἱ χοῖροι ἐλεύθεροι πλανώμενοι μετὰ γρυλλισμῶν, αἱ χῆνες πλαταγοῦσαι μετ' ἀλαλαγμῶν τὰς πτέρυγας, οἱ ἐπισεσαγμένοι ὄνοι βαρυφῶνως ὀγκώμενοι.

Καὶ, ὡσεὶ ἐπεσκόπει τὴν γενικὴν ταύτην εὐημερίαν τοῦ τε ἀνθρωπίνου καὶ τοῦ ζωϊκοῦ πληθυσμοῦ, ὁ μόνος ἐν τῷ ἐπιπέδῳ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, ὁ κύριος Ὑποτελώνης φέρων ποδῆρη κοιτωνίτην καὶ χρυσοκέντητον σκουφὸν ἐρρόφα μακαρίως τὸν καφέν ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ἐξώστου τοῦ Ὑποτελωνείου.

Οἱ λεμβοῦχοι ἦσαν εἰς κίνησιν μετέφερον εἰς

τάς λέμβους βαρέλια καὶ σάκκους, ὑβρίζοντες καὶ βλασφημοῦντες ὡς γνήσιοι ἐργάται θαλάσσης. Ὁ ὄρμος ἦτο σχεδὸν ἔρημος πλοίων· μόναι τέσσαρες ἀλιευτικαὶ τράται ἠγκυροβόλουν καὶ ἐν ὑδραϊκὸν τρεχαντήριον πλήρες σίτου καὶ ἔτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν, ἀλλ' ἐναυλόχει πρὸς τούτοις προκαλοῦσα τὰ περιεργὰ βλέμματα τῶν χωρικῶν ἢ μικρὰ πολεμικὴ ἀτμομημιολία Πάραλος, ἧς ἐπέβαιναν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν φάρων καὶ φανῶν.

Ἡ θάλασσα ἠπλοῦτο ἐλαφρῶς ρυτιδουμένη ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, καὶ ὁ ἥλιος ἐχρύσου τὰς ρυτίδας ἐκείνας. Τὸ Πήλιον ἀντικρὺ ἐκαλύπτετο ὑπὸ διαφανοῦς πέπλου πρωϊνῆς ὁμίχλης.

— Τὸ παπόρι! τὸ παπόρι!.. φάνηκε!.. ἔρχεται!.. Αἱ φωναὶ αὐταὶ μετεδόθησαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἤρχισε πλέον σύγχυσις καὶ ταραχὴ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασεν ἐκ Ἐπιροχωρίου ἐπιππος καὶ ὁ κύριος Παντελάκης, ὁ ἐπίδοξος δῆμαρχος, φέρων συστατικὰ γράμματα διὰ τοὺς στρατευσίμους ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργικοῦ βουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ ἐν Χαλκίδι τάγματος.

Οἱ χωρικοὶ συνεισπρόεθον πάντες ἐντὸς μιᾶς λέμβου, ἀδεξίως εἰσπηδῶντες, καὶ τις ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσαν ὀλισθήσας. Οἱ λοιποὶ ἐπιβάται, ἐν οἷς καὶ γυναῖκες, ἐπέβησαν τῶν δύο ἄλλων λέμβων καταπατούμενοι. Καὶ οἱ λεμβούχοι συνεζήτουν ἀξιοῦντες μίαν δραχμὴν κατὰ κεφαλὴν καὶ ἐχειρονόμουν ἀπειλητικῶς, καὶ αἱ γυναῖκες ἐκραύγαζον ἐντρομοὶ καὶ ἔκλαιον δύο νῆπια ἐν ᾧ παρήλαυε γοργὴ ἐξάκωπος τῆς Παράλου λέμβος, ἧς ἐπέβαιναν ἀνέτως καὶ ἐν πλήρει μεγαλείῳ μεσόκοπος τις ἐψιμμουθιωμένη κυρία μετὰ τῶν ἀποσκευῶν τῆς, θεῖα τοῦ γαμβροῦ τοῦ κυρίου βουλευτοῦ.

Ἡ μέλαινα πρῶρα τοῦ ἀτμοπλοίου προέβαλε παρακάμπτουςα τὴν ἀμμώδη ἄκραν, ἣν καλοῦσι Κανατάδικα ἐκ τῶν ἐκεῖ κεραμοποιείων, καὶ τὸ ὄλον σκάφος, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἡ Ὑδρα, ἀνακόπτον τὸν δρόμον βαθμηδὸν καὶ ποδίσαν ἔστη ἔξω τοῦ ὄρμου ἐπὶ τοῦ ἀτμοῦ, ἀσθμαῖνον, γογγύζον, ἐκχέον ζέον ὕδωρ ἀπὸ τῶν πλευρῶν. Λωρὶς λαχανόχρους, λευκάζουσα, ἐσημείου ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὴν ὑγρὰν ὁδόν, ἣν διέδραμε.

Αἱ λέμβοι προσεκολλήθησαν ἐπὶ τῆς κρεμαστῆς κλίμακος καὶ νέος ἀγὼν πάλιν ἐκεῖ καὶ φωναὶ καὶ σύγχυσις, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἔκυπτον κεφαλαὶ ἐπιβατῶν τερπομένων ἐπὶ τῷ θεάματι.

Οἱ χωρικοὶ ἀνῆλθον πάντες ἐπὶ τοῦ σκάφους μετὰ θάμβους περιεργαζόμενοι τὸ ἐσωτερικόν, τὰς μηχανάς, καὶ προκαλοῦντες τὰς ἀλθωνικὰς ὕβρεις τῶν ὑδραϊκῶν ναυτῶν, ὧν παρεκώλυον τὴν ἐργασίαν.

Ὁ Γιαννιὸς καὶ οἱ ἄλλοι τέσσαρες νέοι, ὀτίνες ἔμελλον ν' ἀναχωρήσωσιν, ἀπέθηκον εἰς μίαν γωνίαν παρὰ τὰς ἀλύσεις τῶν ἠγκυρῶν τὰ τράστα, ἅτινα ἀπετέλουν τὴν ὄλην αὐτῶν ἀποσκευὴν, καὶ ἔδιδον τελευταίας ἐντολὰς πρὸς τοὺς οἰκείους ἐν προφανεῖ συγκινήσει.

Ὁ πλοίαρχος ἐπὶ τῆς γεφύρας ἐχειρονόμει φωνάζων νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκίνει τὴν στρόφιγγα συρίζων. Ἄλλ' οἱ προπέμποντες τοὺς στρατευσίμους χωρικοὶ, ἀγνοοῦντες τὴν σημασίαν τοῦ ὀξέος ἐκείνου ἤχου, παρέμενον χάσκοντες, καὶ ἐκινεῖτο ἤδη τὸ ἀτμόπλοιο ὅτε κατεκρημνίσθησαν εἰς τὴν λέμβον φύρδην μίγδην, τοῦ ναυκλήρου ὄνειδίζοντος αὐτοὺς ἀπὸ τῆς κουπαστῆς:

— Ἀμμηή, Κουκουθῖνοι... πάντα Κουκουθῖνοι.

Τὸ ἀτμόπλοιο ἐστρεψε πρῶραν πρὸς τὴν Στυλίδαν καὶ ἐνεδυνάμωσε τὸν ἀτμόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γιαννιὸς ἀπευθύνων ὕστατον βλέμμα πρὸς τὴν ἀπομακρυνομένην λέμβον τῶν οἰκείων, διέκρινεν ἐκεῖ πέραν ἐπὶ τῆς ἀμμώδους ἄκρας γυναῖκα ἰσταμένην καὶ ἐπισείουσαν πρᾶγμα τι δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, σκιάσας δὲ διὰ τῆς παλάμης τοὺς ὀφθαλμούς ἀνεγνώρισε τὴν ἀθιγγανίδα. Ἐκράτει κόσκινον καὶ ἐκίνει αὐτὸ πρὸς ἀποχαιρετισμόν.

Καὶ παρήλασσον τότε ὡς ἐν ἀκτινοβόλῳ ὀπτασίᾳ πρὸ τοῦ λογισμοῦ τοῦ νεανίου τὰ δάση τοῦ χωρίου, ὁ πατρικὸς οἶκος, τὸ ποίμνιον καὶ ἡ μορφή τῆς Ζεμφύρας— ὅλα ταῦτα, ἅτινα ἢ στέρησις ἐλάμπρυνε καὶ ἐξωράτιζε νῦν πολλαπλασίως. Οἱ πόδες αὐτοῦ ἐκάμφθησαν καὶ ἐκαθέστη ἐπὶ τὰς ἀλύσεις, ἄλλας ἀλύσεις φέρων αὐτὸς βαρυτέρας ἐκείνων. Καὶ κατεβίβασεν ὁ νέος χωρικὸς τὸν ἀχῦρινον πῖλον πρὸς τὴν μορφὴν ἵνα κρύψῃ ἀπὸ τῶν συντρόφων τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς!...

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΣΤΩΝ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Γ' Κλάσις: Ψεῦδη οὐδέτερα καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀβλαβῆ.

Εἰς δύο τάξεις δέον νὰ διαιρεθῇ ἡ κλάσις αὕτη: Εἰς ψεῦδη τῶν παιδῶν.— Εἰς ψεῦδη ἐνηλίκων ἐκ συνήθειας, ἐξ αὐταπάτης καὶ παθολογικά.

Α' τάξις: Ψεῦδη τῶν παιδῶν. Ὁ La Ro-